

A L C I P R É S

Por XOSÉ VELO

A DON CÉSAR JUARROS

Door da soledade,
Maus erguidas no campo de cruces.
Loito do vento. . .
Vontade: sempre verde. . .
Pol-o teu corpo andan os últimos pensamentos,
Cando eu morra, alciprés,
na tumba non presentida
no cimiterio,
guiarás por min as raíces enfermas das violetas. . .
i-eu sintireite dentro
correr en arreguizos de michola
pol-os osos. . .
e sonarei a arpa
nun lirismo supremo. . .
E todol-os sartegos perdidos da lembranza
abandonarán o leito
do xardín;
i-ó residuo de alma que hai na queixa,
virán
coma volvoretas atiridas
voando en col. . .
Cabaleiros da noite.
Berro unánime dos mortos
xiado.
Língua rixida.

Lazariño cego. . .
Pol-o teu vértice
destilas a neurastenia
do luar.
En cada rama túa
hai acios de virxes brancas.
Ala erguida da noite.
Pararraios inverso.
Tesón perenne as outuras.
Oda en silencio. . .
Alciprés,
telescopio inmóbil dos vagores eternos,
as cobras das túas raíces soan sagredos
frustrados na tabernas dos corazóns dos mortos.
Índice da bocanoite. . .
Alciprés, qué vendes. . .?
Pol-a boca sucia de todas as caveiras
beber ei, ei. . .
borracheira en silencio.

